

Umenie pozerat' srdcom

Keď sa dieťa narodí, obzerá si svet okolo seba. Pozerá svojimi očkami na svet a spočiatku máličko, no potom viac a viac vníma, čo sa deje okolo. Páčia sa mu trblietavé farby a odrazy svetla. Melodické tóny zvukov i mamičkin milý hlások, ktorý sa mu prihovára. Usmeje sa, zažmurká očami a prihovára sa, ešte nie slovami, ale gestami a pre nás nezrozumiteľnými hláskami a slabikami. Prvé skúsenosti so svetom, prvé pocity a záchvevy srdca.

Všetko teraz závisí od toho, čím si naplní svoje srdce. Aké túžby, myšlienky a predstavy ho budú viesť a ovplyvňovať. Ak chce byť šťastný a spokojný musí mu ísť o srdce. Srdce to najhlbšie vnútro človeka je ako pokladnica, z ktorej človek vyberá dobré, alebo zlé veci. Keď sa obzrieme späť do dejín ľudstva, nájdeme tam veľa poučných udalostí a všetky akoby poukazovali na túto jedinú skutočnosť. Aké je ľudské srdce, či v ňom prevláda dobro a zlo – od toho závisia i udalosti života – dobré, alebo zlé. Z ľudského srdca totiž pramení dobro, ale vychádza z neho i zlo.

Pán Boh to dávno videl a v Písme Svätom chvíľu po stvorení sveta máme i tieto slová: „Keď Pán videl, že ľudská nerosť na zemi je veľká a že všetko zmýšľanie ich srdca je ustavične naklonené na zlé, Pán oľutoval, že stvoril človeka na zemi. Bol skormútený v srdci a povedal: „Vyničím zo zemskeho povrchu ľudí, ktorých som stvoril: človeka i zvieratá, plazy i nebeské vtáctvo, lebo ľutujem, že som ich urobil.“ Iba Noe našiel milosť u Pána.“ Tieto slová z Božích úst sú pre nás veľmi tvrdé a pýtame sa: „Čo spôsobilo, že Boh sa tak sklamal v človeku?“ Odpoveď nájdeme v predchádzajúcom rozprávaní: „A Pán povedal: „Môj Duch neostane dlho v ľuďoch, lebo sú len telo.“ Je hodno zamyslieť sa nad týmto, lebo zdá sa, že dejiny sa opakujú.

I dnes môžeme konštatovať, že sme často iba telo. Nie je v nás duch. Preto? Preto, lebo ducha si človek musí v sebe udržiavať. Duch je ako plamienok ohňa a ak má horieť potrebuje neustále sa živiť niečím z čoho bude horieť. Aj dieťa, keď sa narodí potrebuje niečo viac ako iba jesť a piť. Potrebuje náručie mamy, potrebuje jej láskavý pohľad, potrebuje jej pohladenie, cit a súcit – jedným slovom potrebuje prejavy ducha, ktorého prijíma do svojho srdca. Nie nadarmo hovoria tí, ktorí sa zaoberajú človekom a jeho vývinom, že prvé dva roky života sú pre dieťa najdôležitejšie a prvých šesť rokov tvorí nenahraditeľný základ celého života človeka. Sú dni, mesiace a roky, kedy človek prijíma ducha do svojho srdca. Ducha ako spôsob konania, myslenia, rozhodovania. Ak človek nemá ducha, tak v ňom pôsobia iba telesné sily, vyplývajúce z vášni a pudov a tie rozhodujú čo a ako má robiť. Taký človek je ako loďka na rozbuřenom mori. Raz dole a raz hore, podľa toho, čo na neho vplyva.

Duchovný človek sa riadi podľa ducha. To znamená, že zvažuje, porovnáva a rozhoduje sa pre to, čo je pre neho a pre druhých lepšie, alebo najlepšie. Láska, ktorá preniká všetko v človeku, je akoby dušou každého skutku kresťana. Láska je to, čo má byť dušou každého srdca, aby nebol človek iba telom. Prejaví sa to postojmi života.

Láska spočíva v tom, že s dobrom, ktoré vidím v druhých dobre zaobchádzam. A chváliť znamená: to dobré aj vysloviť a nechať slobodne rásť. Srdce naplnené láskou to dobre vidí. Objavuje dobro v sebe aj v iných. Kto pozerá na druhých s očami tela, bude vidieť len telo a hmotu. Svetlo a jas, dobro a láskavosť prehľadne. Len ak sa na suseda pozerám srdcom, budem a jas, dobro a láskavosť predpokladom je, že moje srdce je dobré, že v mojom srdci nemá miesto zlo a ničivé myšlienky. Koho srdce je príbytkom panovačnosti a pomstychtivosti, ten nemôže ani dobre vidieť, ani spoznať v druhých dobro.

Telesné oči vidia povrch, módný odev, šminky a líčidlá. Vnímajú črty tváre a vnímajú i hnev, nespokojnosť, uzavretosť, drsnosť, žiaľ i utrpenie. Srdce vidí hlbšie. Vidí tvár človeka. Vidí do jeho srdca. A v srdci každého človeka odhalí neraz i túžbu byť dobrým. Umenie žiť ovláda ten, kto sa pozerá na svet srdcom. Ak sa tak pozerá, postrehne vo všetkom hlbku dobra a lásky i krásy, ktorá sa v ľuďoch i veciach skrýva. Len srdce môže uvidieť vo všetkom, v pohľadoch ľudí, v kráse kvetu i spevu vtáčikov dôležitý odkaz: „Si milovaný. Všetko, čo vidíš, je prežiarené láskou.“

Ferko Šelinger

Prečo ťa chválím

**Preto ťa chválím, Pane,
že si dal riekam čisté pramene,
vetrom smer,
hviezdam svetlo.**

**To ma možno aj tisíckrát stretlo
keď som sa skoro po pás
závejmi hriechov boril.**

**Preto ťa chválím,
že si dal zdravé stromy lesom
a dúham farby čisté ako topás,
že si ma na svoj obraz stvoril,
že som.**

**Potom aj preto,
že si nám do sídc semä lásky
vložil,
chirurgom dal um, k nemu
presnú ruku,
roľníkom zas cit pre čas sejby,
zberu,
hrnčiarom zmysel pre farbu a
tvar,
deckám postiel'ku, mamu,
tiež dar reči
zúfalým, že si šíp nádeje ukul,
pre vtákov zložil krásne melódie,
ktorými smútok liečia,
že každý muž je odpradávná
niečť
a každá žena niečia,
že aj pocestný môže byť raz
host',
aj keď sa tejto pocty
častokrát nedožije.**

O vyschnutej studničke

Uprostred lesa bola studnička s priesračne čistou vodou. Kto sa z nej napil, cítil sa ako znovuzrodený. Ľudia k nej prichádzali a boli šťastní. Ale ona sa začala obávať o svoju vodu. Ak to takto pôjde ďalej - myslela si, tak o chvíľu zo mňa nič nezostane. A rozhodla sa, že už nedovolí, aby ju všetci využívali, aby z nej ubúdalo. Ľudia tam skutočne prestali chodiť. Po dlhých, dlhých rokoch raz ktosi zablúdil do tohto kúta lesa a studnička bola vyschnutá, jej pramienky sa upchali, pretože z nej nikto nečerpá. Zostala z nej iba prázdna jama...

Človek je stvorený Bohom ako paradox a tajomstvo. Základná otázka, ktorá trápi všetkých ľudí, je otázka o ľudskom šťastí. Chcem byť šťastný, a preto... V naháňaní vlastného šťastia si po ňom však šliapeme. Sami sebe sa stávame prekážkou pri jeho hľadaní. Sami seba musíme vedieť prekročiť, aby sme ho našli. Sme ako studnička, ktorá chce byť, bojí sa o seba, nechce sa dať využívať, aby bola, a práve vtedy prestáva byť. Presne to isté platí o človekovi. Nechce sa dať využívať, nechce byť pre druhých, aby bol pre seba, a práve vtedy prestáva byť, začína iba mať, stáva sa vlastníkom tých druhých, ale nakoniec zostáva sám, prázdna jama ľudskej samoty, egoizmu a pýchy. Ako vyviaznuť z tejto pasce, ktorá je nastražená každej ľudskej existencii? Ťažká otázka, ale nie neriešiteľná. Naš Pán Ježiš Kristus nám ako vždy prichádza na pomoc so svojou nekonečnou jednoduchosťou, dáva nám odpoveď a ukazuje cestu: obetovanie. Nie sme na tomto svete pre seba, sme tu pre druhých. Sv. Jozef a Panna Mária hneď ako dostali obrovský, nezaslúžený dar, smerujú do chrámu, aby si pripomenuli, že ho nechcú vlastniť, nechcú ho mať iba pre seba, že tento dar patrí všetkým, že všetci z neho majú čerpať. A starý múdry Simeon im to svojim chválospevom potvrdí: Teraz prepustiš, Pane, svojho služobníka v pokoji podľa svojho slova, lebo moje oči uvideli tvoju spásu... svetlo na osvietenie pohanov... (Lk 2, 29-32). Teda nie iba svetlo pre mňa, pre staručkú Annu a zopár ľudí okolo, ale svetlo na osvietenie pohanov - Svetlo sveta, ktoré prišlo pre všetkých, aby sa rozdávalo.

Obetovanie, darovanie seba, život pre druhých... Viem. Nezníe to veľmi príťažlivo, zvlášť nám dnešným ľuďom. Napriek tomu to zostane zákonom ľudského šťastia. Človek nachádza samého seba jedine v sebadarovaní.

Keď sa nám niekedy bude zdať, že sme nešťastní, že život nám akosi uniká pomedzi prsty, že nie sme dost naplnení, spomeňme si na studničku a na obetovanie Pána. A rozhodnime sa žiť pre druhých. Nič nie je stratené. Z každej suchej jamy ľudského srdca z každej jamy egoizmu a sebeckta môžu ešte tiecť prúdy živej vody...

MARIÁN BUBLINEC

Žiadna búrka nie je taká nebezpečná ako úplné bezvetrie; nijaký nepriateľ nie je taký nebezpečný, ako nemať žiadneho nepriateľa.“

SV. IGNÁC Z LOYOLY

Úmysly apoštolátu modlitby

Február 2006

Všeobecný: Aby si medzinárodné spoločenstvo stále viac uvedomovalo naliehavú povinnosť ukončiť obchodovanie s ľuďmi.

Misijný: Aby veriaci laici v misijných krajinách spoznali potrebu slúžiť vlastnej krajine s väčším zanietením aj v politickom a v spoločenskom živote.

Úmysel KBS: Ukončili sme rok Eucharistie, ale nech Kristus v Eucharistii ostane našim duševným pokrmom aj naďalej.

Spovedanie

Utorok od 17.00

Streda po sv. omši

Štvrtok od 17.00

Piatok od 16.00

Sväté omše v 4. týždni cezročného obdobia

31.I. utorok

18.00 + Rudolf Jurčovič (30 dní)

1.II. streda

18.00 na úmysel ordinára

2.II. štvrtok - Obetovanie Pána

18.00 + Emília Svrčková (30 dní)

3.II. piatok – prvý piatok

18.00 + Anton Podolský a rodičia Podolskí a Zápražní

4.II. sobota

18.00 + Anna Baxová (30 dní)

Upratovanie kostola č.d. 325 - 352

5.II. 5. nedeľa v cezročnom období

8.00 za farníkov

9.15 + Michal Hábel, manž. Terézia a dcéra Mária

Po druhej sv. omši bude stretnutie rodičov detí, ktoré pôjdu na Prvé sv. prijímanie

Liturgický kalendár

30.I. pondelok sv. Martina, panna, mučenica

31.I. utorok sv. Ján Bosco, kňaz

1.II. streda sv. Tryfón, mučeník

2.II. štvrtok Obetovanie Pána - sviatok

3.II. piatok sv. Blažej, biskup, mučeník, sv. Oskár, biskup, mučeník

4.II. sobota sv. Veronika

Zmysel milosrdenstva nespočíva iba v tom, že obracia súcitnú pozornosť na zlo, či už mravné, fyzické alebo hmotné. Vo svojej vlastnej podstate sa milosrdenstvo prejavuje ako znovuočenenie, ako dolovanie dobra spod vonkajších nánosov zla, ktoré je na svete a v človeku.

Ján Pavol II.

Umenie prijímať

Nie je ťažké pochopiť, že medzi skutky milosrdenstva patrí umenie dávať. Patrí tam však aj umenie prijímať, aby sme druhému zachovali jeho ľudskú dôstojnosť. V jednej svojej knihe o tom otec Pierre rozpráva zaujímavý príbeh:

V chudobnej štvrti Rio de Janeira pracovalo malé centrum zdravotnej pomoci a tiež sklad potravín a šatstva. Francúzka Renée sa tam už pätnásť rokov snažila všemožne pomáhať desaťtisícom tamojších chudákov. Jedného dňa ošetrovala chorého. Náhle vošla chudobná černoška, nenápadne postavila na stôl nejakú tašku a chystala sa zmiznúť. Renée ju zavolała naspäť a opýtala sa: „Čo je to?“ Žena so šibalským úsmevom odpovedala: „Niečo pre teba!“ Renée jej naznačila, aby chvíľu počkala, dokončila obväz a šla sa pozrieť do tašky. Bolo tam asi kilo zemiakov, a tak sa opýtala: „Čo to má znamenať? Nie som bohatá, ale mám všetko, čo potrebujem. Vezmi si ich ty, máš predsa veľkú rodinu.“ Žena však trvala na svojom. Keď Renée stále odmietala, tá druhá napokon smutne uzavrela: „Tak ty mi skutočne nechceš dožiť tú radosť, aby som aspoň raz mohla ja darovať niečo tebe?“

Skutočne treba mať veľmi citlivé srdce, aby sme správne odhadli, kedy trvať na nezištnosti svojej služby a kedy, naopak, druhému dovoliť, aby sa mohol odplatiť aspoň maličkosťou. Partnerský vzťah totiž neznesie „jednosmernú prevádzku“. Ak sa druhý stane iba objektom mojej starostlivosti a štedrosti, ak mu neumožním, aby aj on obdaroval mňa, a hlavne aby vedel, že on sám je v mojom živote darom, ponížujem ho, uberám mu z jeho ľudskej dôstojnosti. Moje skutky milosrdenstva nikdy nesmú druhého okrádať svedomie, že je pre mňa plnohodnotným partnerom, a nie iba objektom súcitu.

Kateřina Lachmanová, "O milosrdenstve"

Sviatok Obetovanie Pána slávime v liturgickom kalendári druhého februára, presne na štyridsiaty deň po slávnosti Narodenia Pána. Podľa starozákonných predpisov Mojžišovho zákona (Lv 12, 1-8) pokladali ženu po pôrode za rituálne nečistú štyridsať dní po narodení chlapca a osemdesiat dní po narodení dievčaťa. V tomto období žena nemohla vstúpiť do chrámu a pohybovať sa na verejnosti. Keď sa dni očisťovania skončili, žena sprevádzaná mužom priniesla do chrámu obeť kňazovi, ktorý za ňu vykonal zmierujúci obrad. Bohaté ženy obetovali baránka a holuby, chudobné obetovali iba dva holúbky či hrdličky. Ak sa narodil prvorodený syn, rodičia ho predstavili Pánovi. Všetko prvorodené patrilo Bohu (Ex 13, 2), preto sa zvieratá museli zabiť a chlapci vykúpiť cenou piatich strieborných šekelov.

Predpis Tóry o vykúpení prvorodeného neustále pripomínal izraelskému národu, že všetko čo vlastní a získa, je Boží dar. Človek nie je absolútnym Pánom života, je spolupracovníkom, ktorý je obdarovaný láskou dobrotivého a štedrého Pána života a pozvaný starať sa o tieto dary. Veď človek si sám nemôže darovať život ani zvoliť obdobie a čas svojej existencie, ani to, v akej rodine sa narodí. Postupne spoznávame, že aj to, o čom sme si mysleli, že je výsledkom našej práce, našich rozhodnutí, je Boží dar. Veď Boh nás požeňuje, my ani nevieme, ako sa naša práca skončí, aká bude úroda našich snažení, nepoznáme mnohé okolnosti, ktoré naše úsilie podporujú, ani tie, ktoré našu aktivitu znemožňujú. Sme ako kvet, ktorý ráno rozkvitne a večer usychá, ako lístok zmietaný vetrom, vo všetkom závislí od Božej pomoci a ochrany. Každý deň je darom, každé nadýchnutie, každá vec, ktorú získam, každá udalosť, ktorú prežijem. Tým najväčším darom zostáva vlastný život a život druhého človeka.

Dar, ktorý sme dostali možno nezaslúžene, máme nadovšetko chrániť, tešiť sa z neho a pri pohľade naň si máme spomenúť na darcu. Dar nesmieme odhodiť, zabudnúť naň, inak si nič nebudeme vážiť, nebudeme sa mať z čoho radowať. Zodpovedne chrániť a zveľaďovať dar, znamená zasvätiť a obetovať ho Pánovi, správať sa k nemu tak, ako si to želá Darca. V najplnšej miere máme túto starostlivosť prejavovať vo vzťahu k životu druhého človeka. Každé narodenie dieťaťa prináša svetu posolstvo, že Boh neustále dôveruje človeku, že dokáže chrániť, zveľaďovať a rozvíjať ľudský život. V poslednej časti krstnej liturgie rodičia obetujú svoje dieťa nebeskému Otcovi týmito slovami: *Bože žehnaj naše dieťa, aby jeho život bol tebe na slávu, jemu na spásu, nám na radosť a svetu na ošoh.* Tieto nádherné slová majú byť prejavom vďaky rodičov za dar dieťaťa a zároveň si pri nich majú uvedomiť, že tento vzácny dar teraz prevzali do svojich láskyplných rúk a po celý život ho majú starostlivo chrániť ako zrenicu oka. Je to zodpovednosť, ktorá sa viaže na každého človeka,

ktorého v živote stretne. Nesmieme mu ublížiť ani slovom, je to dar, ktorý sa na konci života má vrátiť do rúk Stvoriteľa. Pri pohrebnom obrade sa preto modliame slová: *Do tvojich rúk odovzdávame život... Od kolísky až po hrob nesieme zodpovednosť za seba, za druhých ľudí, za všetky dobrodennia. Francúzsky letec a spisovateľ Antoine de Saint-Exupéry napísal: „Keď som dnes večer prechádzal opusteným miestom, stretol som malé plačúce dievčatko. Zaklonil som mu hlavu, aby som mohol čítať z jeho očí. Jeho žiaľ ma prekvapil. Keď sa nepokúsím o to, aby som ho poznal, odmietnem kus sveta a nedokončím svoje dielo... Byť človekom znamená byť zodpovedný... Každý je zodpovedný za všetkých.“* Každá chvíľa stretnutia s druhým človekom je pozvaním vziať jeho život do svojho náručia ako matka, ktorá veľmi opatrne berie svoje dieťa do rúk, jemne i nežne, aby sa mu nestalo nič zlé. Po celý život máme takto pristupovať ku každému daru, zvlášť ku každému človeku.

Boh do nás vkladá dôveru, že sme schopní byť zodpovednými za dar človeka. Život máme prijímať ako dar a obeť. Je to dar pre nás, ktorý nieje naším vlastníctvom, aby sme s ním mohli manipulovať ako sa nám zachce, ale je aj obeťou, ktorú máme dať Bohu. Preto ho musíme obetovať a zasvätiť Pánovi, čo znamená správať sa k nemu s láskou, obdarovať ho dobrom, učiť ho pravde a vychovávať pre nebo. Tým, že chránime život od počatia po prirodzenú smrť, že múdro vychovávame deti, že rešpektujeme dôstojnosť každej ľudskej bytosti, tým že zveľaďujeme práva, slobodu človeka, zasväcujeme život ako dar a obeť Bohu.

Marián Janček, Blumentál

Hodnoty

Aký je rozdiel medzi bohatstvom, chudobou a biedou?

Bohatý je ten, kto má viac, ako potrebuje. Chudobný je ten, kto má len to, čo potrebuje, a biedou trpí ten, kto má menej, ako potrebuje. Sú okrem toho aj rôzne formy bohatstva. V jednom starom pamätníku som čítal tento verš: „Chudoba ctí netratí, chudobní sú ct'ou svojou bohatí.“

Inými slovami...

Podnikatelia ma pozvali na slávnostné otvorenie svojho nového rodinného domu.

Exteriér ako v Beverly Hills,

interiér hoden ropného magnáta.

V celom objekte som však nevidel knižnicu.

Chudobní ľudia.

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

**Svätý Ján de Britto
4.február**

Tohto portugalského svätca nazývajú aj druhým Františkom Xaverským. Aj jeho misijným poľom bola India, kde obrátil na kresťanstvo tisíce domorodcov.

Na svet prišiel 1. marca 1647 v Lisabone ako posledné zo štyroch detí v rodine portugalského gubernátora. Otec zomrel, keď mal Ján iba štyri roky. Po dovŕšení desiateho roka sa stal čestným pážaťom syna kráľa Jána IV. Zdalo sa však, že Ján nebude žiť dlho. Ako dvanásťročný ochorel na tuberkulózu a lekári sa vzdali nádeje na jeho záchranu. Zúfalá matka sa úpenlivo modlila za záchranu syna na príhovor sv. Františka Xaverského. Sľúbila, že ak sa chlapec uzdraví, rok bude nosiť jezuitské rúcho, ktoré svojho času obliekal aj tento svätec. Ján sa naozaj uzdravil a dvanásť mesiacov chodil po kráľovskom dvore v reverende. O rok na to skutočne požiadal o prijatie do Spoločnosti Ježišovej a ako pätnásťročný vstúpil do noviciátu.

Už počas štúdií cítil misionársky zápal. Jeho vysnívanou krajinou bola India, kde pôsobil aj jeho veľký vzor, sv. František Xaverský. Táto túžba sa stala reálnou, keď rehoľa vypravila do krajiny prvých misionárov. Navzdory matkinmu nesúhlasu vyplával k indickým brehom a roku 1672 dorazil do mesta Goa. Tam ukončil štúdium a o rok prijal kňazskú vysviacku. Keďže bol vždy nadaným žiakom, predstavení chceli, aby ostal v meste vyučovať, no Ján ponuku odmietol. U misionára P. Frerireho sa začal učiť domorodé jazyky a roku 1674 sa obaja vydali na cestu do Colei, prvej misijnej stanice v Madury. Krátko pred ich príchodom tu prepukla epidémia kiahní, takže obaja misionári mali zaraz plné ruky práce s ošetrovaním chorých. Nestránili sa nijakej služby a nerobili rozdiel medzi kresťanmi a inovercami. Práve tieto skutky boli svedectvom, ktoré viedlo k obráteniu mnohých miestnych obyvateľov. Ján de Britto pôsobil na tomto mieste osemnásť rokov. Pešo navštevoval dediny v celej provincii a vystavoval sa nebezpečenstvu zo strany prírodných živlov i nepriateľsky naladených domorodcov.

Dňa 5. mája 1686 vstúpil na územie Maravy, provincie, ktorú dosiaľ misionári nenavštívili, a začal tam šíriť Božie slovo. Počas dvoch mesiacov pokrstil vyše dvetisíc Indov. Táto činnosť sa nepáčila zarýtim vyznávačom hinduizmu a poštváli voči nemu svojho panovníka. Ten s pomocou vojska zajal Jána a jeho spoločníkov a nútil ich vyznať vieru v domorodé božstvo. Ani po dlhom mučení a trápení Ján nepodľahol. Po dvadsiatich dvoch dňoch väzenia sa dostal pred kráľa, ktorý síce súhlasil s jeho prepustením na slobodu, no zároveň mu pod výstrahou smrti zakázal ďalej evangelizovať jeho ľud. Po krátkom pobyte v Portugalsku sa Ján znovu vrátil do Madury. Ako svedčil jeden z jeho spoločníkov, denne pokrstil stovky katechumenov. Keď to videl kráľ, nezdráhal sa naplniť svoje varovanie. Dal misionára väzniť a zabiť.

Sv. Ján de Britto bol popravený 4. februára 1693. Jeho pozostatky miestni kresťania uložili vedľa hrobu sv. Františka Xaverského.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku